

דברי הכפר

"החברה של השומר החדש
עסקו כול הזמן במיחזור ובגינון
קהילתי. ולכן בנו מחומר
ממוחזר 'ספסל גינה' תרתי
משמע. הם רצו להציב אותו
במקום ציבורי לטובת הקהילה.
כששאלו אותי אם אני מוכן –
אמרתי; בשמחה".

אבי רוזנקרנץ

השומר החדש
HaShomer HaChadash

תבורכו צעירים יקרים ותבורך לכם הדרך בה תלכו, תמיד.

גיליון מס' 2630 י' אב תש"פ * 31 ביולי 2020
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

אנשים טובים באמצע הבידוד. / ציונה מזרחי

יושבת במרפסת "מבודדת" באוויר הצח והלח, כבר יום שביעי, לגמרי לא פשוט להיות לבד בבית... ובהחלט מכבדת את כל הדואגים לשלומי.

למרות הפרסום המפורט, הלא מדויק והמיותר על המבודדים, רוצה לציין שיש הרבה אנשים טובים בקהילה שלנו.

החל ברווחה שדואגים לעוגה למבודדים להמתקת השבת, חלה ביתית של רמה,

בהמשך ארוחת ערב שישי טובה בחסות מיכל ופול.

פשטידת בריאות מלאה כץ, ארוחת בוקר מפנקת מבלהה, הרגשתי כמו "יולדת" שמקבלת "ארוחה מהלב"... מרים כהן שהביאה את גרנולת הבריאות שמכינה.

בין לבין ביקורים ממרחק כמובן והטלפונים הרבים בדאגה לשלומי מהשכנים הקרובים והרחוקים, הרצון לעזור במשלוחים וכל דבר אחר בעת הצורך.

ביום שישי יוצאת מהבידוד בע"ה בפעם האחרונה.

אף אחד לא יכול לצפות מאיפה יגיע אליו, העיקר שימרו על עצמכם, לעטות מסיכה בכל יציאה מהבית, היגיינה ושמירת מרחק ובע"ה נישאר בריאים.

בשורות טובות לכולם, שבת שלום,

ציונה

מזל טוב ושפע ברכות
לדורית צחור וחיים בסו להולדת הנכד
בן לשונטל ושחף
אח לעמנואל ואביגיל
נין לאסטל חצור
ולכל המשפחה המורחבת נאחל בריאות ונחת

נכנסנו לתקופת שיגרונה... (שיגרת קורונה)

והפעילות במפגש מתנהלת יפה אך באופן שונה משהיה בעבר. אנו פועלים בהתאם להנחיות שאנו מקבלים ממשרד הרווחה לאופן פעילות מועדוני פנסיונרים ושמחים לאפשר לחברים פעילות חברתית, פיזית ושיגרה, גם אם חדשה.

במהלך החודשיים האחרונים חזרנו להפעיל באופן סדיר את החוגים הקבועים והאהובים שלנו: חוג ספרות, חוג תנ"ך, חוג מוסיקה ותרבות, התעמלות, קבוצות דיון ועוד

וזו הזדמנות נהדרת לומר תודה לחברינו שמתנדבים בניהול והעברת התכנים המעשירים: תמר וולפין, תרצה בן דוד, פול בילגורי, קולין פרימוסט, מקס מדר וטל חייט.

בימים אלו אנו נאלצים להתמודד עם התנהלות אחרת סביב ההנחיות שאנו מקבלים ואתם נרתמים, למרות אי הוודאות והשינויים על מנת לספק העשרה חברתית וחיונית לחברינו. על כך תודה, וישר כוח.

תקופה מאתגרת זו מגבילה אותנו בהבאת תכנים חיצוניים, זאת מתוך הרצון והצורך לשמור על האוכלוסייה שלנו, והעשייה המבורכת של מתנדבים מקומיים במתן תעסוקה, תוכן ופעילות היא מבורכת עד כמה וכמה.

*אם ברשותכם תוכן מעניין להעברה לחברינו הותיקים, סדנה, הרצאה, דיון וכדו' במספר מפגשים או מפגש חד פעמי ואתם מעוניין להתנדב אצלנו – נשמח מאוד! (מוזמנים ליצור איתי קשר 054-2882573)

עוד ברצוני להודות לסוזן שוורץ שמתנדבת לסייע ולתמוך בהתנהלות המפגש והפכה כתובת נוספת עבור החברים שבאים. לטרי לפינג שעוזרת לנו במעקב אחר ההנחיות ורישום הצהרות הבריאות. ליסמין מלינה שתומכת בנו בנושאי הניקיון במפגש ודואגת לחטא את המקום כמו גם התחזוקה הכללית.

מעבר לפעילות הקבועה אנו מצליחים לגוון בפעילות נוספת... לדוגמא:

סדנת יצירה בחברותא

שאפשרה יצירה בחומרים שונים ושיח פתוח ומרתק בין המשתתפות בהנחיית אופירה פלתיאל.

פעילות טיק טוק

עם רננה חייט וילדות התלתון הבוגר
אשר הכינו סרטוני טיק טוק משותפים
של הילדות והחברים במפגש. היה שמח ואנרגטי.

שיח פתוח עם צוות המרפאה שהיה חשוב וחיוני.

השיח התנהל באווירה טובה ומחזקת לצוות ולציבור. בשל מגבלות המצב
הנוכחות הייתה מוגבלת. שיח נוסף יתקיים בקרוב עבור החברים המעוניינים.

חודש אוגוסט בפתח ולהלן עידכוני החודש הקרוב:

פעילות המפגש הקבועה ממשיכה:

- סדנת יצירה בחברותא עם אופירה פלתיאל בימי ראשון 9/8 + 2/8 בשעה 9:45
- התעמלות עם טל בימים שני ורביעי בשעה 11:30
- חוג ספרות עם תמר בימי חמישי בשעה 9:45
- חוג מוסיקה ותרבות עם מקס בימי חמישי בשעה 11:00
- קבוצת דיון גברים בימי ראשון 9/8 + 23/8 בשעה 17:00

- ארוחות צהריים לחברי מועדון מופת (ומתווספים)
בימים ראשון שלישי וחמישי בשעה 12:30
 - מערכת למידה מרחוק של עמותת ותיקי הגליל:
החל מחודש אוגוסט מערכת הלמידה מרחוק שודרגה
והתווספו תכנים חדשים ומגוונים.
 - החל מחודש אוגוסט לא תהיה אפשרות להתחבר חינם כפי שהיה עד
עכשיו - ויש להירשם דרך אתר עמותת ותיקי הגליל! או לפנות לעמותה
טלפונית לפרטים והרשמה: 04-8454639
אני ממליצה מאוד להיכנס לאתר העמותה להתרשם ממגוון התוכניות
המוצעות: www.vatikim.org.il
 - **במהלך חודש אוגוסט צילה תחליף אותי בתפעול המפגש. צילה
תהיה הכתובת עבורכם בכל הקשור בפעילויות וארוחות המפגש.
מצרפת את הטלפון של צילה לשימושכם: 050-7955902
תודה רבה לצילה על ההירתמות ותודה לנעמי בן אמוץ שתתמוך במהלך
ארוחות הצהריים.**
 - **בכל הקשור בקהילה תומכת ולחצני המצוקה אמשיך להיות זמינה
עבורכם.**
 - לתשומת ליבכם: בין התאריכים 24/8-31/8 לא יהיו ארוחות צהרים
חמות מהקייטרינג. פרטים נוספים בנושא בהמשך החודש יועברו ע"י צילה.
היערכותכם בהתאם.
- מאחלת חודש טוב, מהנה ובריא לכולנו**
- שבת שלום, שיפי**

האם ברצונך לגדל ערוגת ירקות

אורגניים ליד ביתך? / ג'נט פרימוסט

הרעיון נולד אצלי לאחרונה אחרי שקראתי על היוזמה הנפלאה שהתחוללה בבריטניה במזמן מלחמת העולם השנייה. לכל משפחה הייתה ערוגה שבה הם גידלו ירקות. ההצלחה הייתה כה גדולה עד ש 41% מהתצרוכת המשפחתית גודלה בגינתה. מה שאני מציעה איננו בהיקף כזה, אבל ידוע שכל מי שמגדל ירקות ופרחים ליד ביתו, בדרך כלל נהנה מכך מאוד, שלא לדבר על הערך התרפויטי שיש לפעילות זאת.

ויש עוד סיבות מדוע פרויקט כזה הוא מיטיב:

1. ילדים אשר רואים איך ירקות גדלים, ואחר כך גם אוכלים אותם, מרוויחים מכך מאוד.
2. המזון שמגדלים חופשי מכימיקלים, וגם טעים מאוד.
3. זה מיטיב עם הסביבה.
4. יש בזה קסם שאפשר "לעוף עליו".

פרויקט כזה מזמן הזדמנות לשיתוף פעולה בין אלה אשר אינם עובדים כרגע, ויש להם יותר זמן פנוי, לבין אלה אשר ממשיכים או חזרו כבר לעבודה.

הרעיון הוא כזה: מדובר על ערוגה בגודל של 1.5X2 מטר.

מורדי ואני נסייע בידיכם להקים את הערוגה. מורדי יכין את הקרקע, ואני אעסוק בחלק האדמיניסטרטיבי: הזמנת אדמה, אם צריך, קומפוסט, ושתילים, וכן בהדרכה כיצד לשתול ולטפל בצמחים.

העלויות מאד נמוכות: קניית החומרים, ותשלום עבור עבודתו של מורדי.

אם ברצונכם לסייע בפרויקט זה, ניתן לעשות זאת באחת משתי דרכים:

1. סיוע בהכשרת הקרקע, בייעוץ ובמנהלה.
2. תקומה כספית צנועה שתסייע לאלה שעדיין נמצאים מחוץ למעגל העבודה, ולכן אינם יכולים לשאת בעלויות.

אנא, אם אתם מעוניינים בפרויקט, צרו אתי קשר, גם אם העלויות כבדות עליכם כרגע. כדאי להתחיל מיד, כך שבעוד חדשיים נוכל להתחיל לשתול.

ג'נט פרימוסט

050 7509244

Jntt00@gmail.com

קריאה לנוטעים לשידרוג שלטי העצים /

מיכל אשחר

לפני עידן ועידנים, לפני הקורונה, חגגנו כאן ט"ו בשבט. זוכרות? נטענו עצים ב"בוסתן של אייזק", בעיקר עצי פרי וגם עצי נוי. כל משפחה שנטעה קיבלה שלט לשים לצד העץ, עליו רשמה וקישטה. רציתי לספר לכן שעל מנת לשמור על השלטים מפגעי הגשם והשמש, מרחתי עליהם לכה איכותית. וזה אכן הצליח ברוב השלטים אשר השתמרו יפה, הגואש לא נמרח וצבעי הפנדה לא נמסו. אבל - יש שלטים שכן קצת הידלדלו במראם, וכבר לא כל כך ברורים.

בקרב אגש לשים שכבה נוספת של לכה, כי ככה זה, צריך לחדש. אז לפני השכבה החדשה, זוהי הזדמנות בשביל כל משפחה לצאת לראות את מצב השלט שלה, ואם יש צורך, לקחת צבעים ולחדש אותם. זו גם הזדמנות – מועד ב' - בשביל משפחות שפספסו ולא קישטו את השלט שליד העץ, לעשות זאת עכשיו, ואז הם יקבלו לכה כמו הקודמים. לשאלות אפשר לפנות אליי. אני מניחה שבאמצע אוגוסט אבצע את המריחה המחודשת.

בברכת פריחה ולבוב

מיכל

החייל הטוב | דודו פלמה

את הרשימה הזאת כתבתי מזמן, לפני 7 שנים בערך. וזכרתי בה היום משום ששוב שהיתי השבוע במוסך. השהות במוסכים מעוררת בי אהבה אבודה לקריאת פרוזה. אין מה לעשות כל אחד והסטיות שלו.

לצבי נח, תודה שהזכרת לי
כמה אהבתי פעם לקרוא פרוזה

לפני יומיים סיימתי לקרוא את 'החייל הטוב' של פורד מדוקס פורד. ישבתי בחדר המתנה של מוסך בקריית שמונה וחיכיתי שיסיימו לעשות ליונדאי גטס שלי טיפול 15,000. אנשים נכנסו ויצאו כל העת ללא הרף. גבר נמוך ומוצק הציק לפקידת הקבלה, הטלוויזיה בחדר ההמתנה עלצה תוכנית בוקר מקומית עם דצה, מבחוץ חדר הריח המתקתק של העופות שנארזים עכשיו במפעל 'עוף הגליל' ועטף את כולנו במתיקות מבחילה. כל אלה חלפו רק מעל לראשי. ישבתי שם וסיימתי לקרוא את 'החייל הטוב' כאילו אין עולם מסביבי. או יותר נכון כאילו אני פוגש בעולם באופן שכבר הרבה זמן לא חוויתי.

ולפני שאני אומר משהו על הספר אני חייב בגילוי נאות: לפני כעשר שנים קרתה לי תקלה קיומית, הפסקתי לקרוא פרוזה. אני חושב שאתם לא מבינים מה זה בעצם אומר בשבילי להפסיק לקרוא פרוזה. מגיל חמש אני מה שנקרא תולעת ספרים. בגיל 12 סיימתי לקרוא את כל הספרים בספריה של הילדים בקיבוץ, וקיבלתי אישור חריג מועדת חינוך 'להחליף ספרים' (כך קראו לזה אצלנו) בספריה של המבוגרים. מאז אני קורא כפייתי של ספרים. ללא הפסקה, משהו כמו ספר ביום (בכמה שעות למעשה). לא שיחקתי כדורסל אלא אם הכריחו אותי. לא נמשכתי לנהוג בטרקטור ג'ון דיר כמו כל בני גילי, רק רציתי לקרוא. הספרים, בעיקר הפרוזה, היו הפרוזאק שלי.

עד שלפני כעשר שנים לקחתי ליד ספר כלשהו של פול אוסטר ואחרי שני משפטים נתקפתי בשעמום, ממש ביצת השעמום האינסופי. לא יודע מה השתבש. האם זה משהו ביולוגי, או מנטאלי, אבל מאותה העת אני לא יכול בשום אופן, גם אם תצמידו אקדח לרקתי, לקרוא פרוזה. לעומת זה התברר לי שהקיבה הספרותית שלי מוכנה לצרוך מאותו רגע רק שירה ופילוסופיה. ומאז ברוך השם והמקום, בתנאי שהוא קיים, אני קורא רק

שירה ופרוזה. להוציא פעם אחת שקראתי את 'הר אדוני' של ארי דה לוקה, לא היו יוצאים מן הכלל. ואם תחשבו טוב אז בעצם 'הר אדוני' הוא שירה צרופה אז זה לא ממש נחשב.

לפני שבוע כשחזרתי מירושלים קפצתי לבקר את ידידי צבי נח. ישבנו במרפסת שלו ואכלנו ארוחת צהריים מופלאה שבישל במו ידיו. מכיוון הוואדי עלתה במפתיע רוח צוננת, עברה בעלי השיחים שבגינה והגיעה אלינו לצנן את היום שהיה חם באופן לא מפתיע לעונת המעבר שנמצאנו בה. אכלנו ודיברנו על החיים ובעיקר על ספרות ושירה. לא עבר יותר מדי זמן והתברר לנו מה שהיה ידוע מלכתחילה, שלמעשה הופרדנו בלידתנו מבחינת הרגלי צריכת המזון הספרותי שמקיימים אותנו, וששנינו קוראים באופן כפייתי מכל הבא ליד ספרות טובה.

לפני שנפרדנו שאל צבי בתמימות אם קראתי את 'החייל הטוב' של פורד מדוקס ואני אמרתי שלא. (הערת ביניים הכרחית: ממש לא ברור לי איך הספר הזה חמק ממני. היו לי לפחות שלוש הזדמנויות לקרוא אותו בתקופה שהייתי גורס ספרים כמו פוד פרוססור. באחת הפעמים לקחתי אותו מחבר מתוך כוונה ברורה ונחרצת לקרוא בו, אבל עוד באותו ערב הוא נעלם. אחר כך התברר שחבר אחר, בדק אם אני מתכוון ברצינות לכך כשאני אומר תמיד ש"מי שלוקח ספר מחבר שלא על מנת להחזיר איננו נקרא גנב, כי נכסי רוח שייכים בעצם לכלל האנושות". בכל אופן הוא נעלם ואני קראתי מאות ספרים אחרים ודילגתי עליו בחן).

צבי נח אמר "חכה רגע" ונעלם בחדר הסמוך, ושב משם כעבור זמן לא רב כשהוא אוחז בידו עותק מהוה של הספר הירקרק של מדוקס. חשתי ברע, זכרתי שליאונרדו דה וינצ'י כתב באיזשהו מקום שאם אתה רוצה לצייר אדם מת תכניס ירוק מתחת לצבע של העור. גנחתי בייאוש והסברתי לצבי נח שאני לא קורא פרוזה כבר עשר שנים, ושאין סיכוי בכלל שאני אצליח לקרוא את הספר. צבי נח מצידו עשה לי טובה גדולה ולא וויתר לי ואני יצאתי משם עם הספר תחת זרועי.

במשך כמה ימים הוא היה מונח על השולחן כשאני לוקח אותו ומניח אותו חזרה פעם אחר פעם. ואז קרו שני דברים. חטפתי שפעת והייתי צריך לעשות טיפול 15 אלף ליונדאי גטס. עלה בדעתי שיש כאן בדיוק מה שקורט וונגוט קורא לו "רצה המקרה". לקחתי את הספר ונסעתי למוסך. ובמשך ארבע וחצי השעות הבאות שבהן המתנתי (רצה המקרה והיה צריך להחליף לרכב את הבורג של ההגה ונסעו להביא את החלק מטבריה, זה מוסך בצפון הרחוק חברים וחברות) גמרתי לקרוא את הספר.

קודח מחום בקריית שמונה, בחדר המתנה של מוסך, קראתי את הבנזונה של הספר הזה בנשימה אחת. למעשה אני לא זוכר בכלל שנשמתי. האמת, על

הספר הזה לא צריך ואולי גם אסור לדבר. צריך לקרוא אותו. כל מה שאומר יהיה חסר משמעות ולא יגיד מאומה על מלאכת המחשבת הספרותית שנעשתה כאן. לכן לא אומר מילה על מה קורה בסיפור אלא על מה שהוא עולל לי. יהיה גם חסר משמעות לציין שכמוני גם התרבות העולמית החמיצה את הספר הזה שנים רבות עד שנזכרה בו.

פורד מדוקס מפרק ללא הרף את הסיפור שהוא מספר לנו עד לרסיסים הגבישיים האחרונים שלו, ובכל פעם אתה שב ורואה בהם מחדש את השלם. הוא איננו שופט אף אחת מדמויותיו ובכל מקרה הוא מראה אותן בכל מורכבותן ובחוסר יכולתן להתגבר על אנושיותן הטראגית. ולכן הן גם צודקות וטועות, רעות וטובות, מנוולות וצדיקות כאחת. פורד מדוקס כל כך נוכח וכל כך נעדר כמספר בעת ובעונה אחת עד שהקריאה בספר בהכרח הופכת להיות כמעט לחוויה אקסטטית. כל כך יפה הספר הזה שרציתי לבכות.

אפילוג:

פורד מדוקס מספר שרצה בכלל לקרוא לספר בשם "הסיפור העצוב ביותר", אך מאחר והוצאתו לאור התעכבה עד שפרצה מלחמת העולם הראשונה, ומר ליין, המוציא לאור, הפציר בו ללא הפסק להחליף את שם הספר לכותרת שתגדיל את סיכויי המכירה שלו, שלח לו פורד מדוקס מיברק ובו כתב באירוניה: "מר ליין היקר למה שלא תקרא לו 'החייל הטוב'?" וכעבור שישה חודשים התפלץ פורד לגלות שהמו"ל הוציא את הספר לאור תחת השם הזה. 'החייל הטוב'.

הספר 'החייל הטוב' נכתב על ידי פורד בגיל ארבעים. בעיקר משום שפורד לא האמין שלפני גיל ארבעים אפשר או ראוי לכתוב רומן. כנספח מופיע בסוף הספר מכתב הקדשה לסטלה פורד, ובין שאר הדברים הוא כותב לה: "ביום שמלאו לי ארבעים התיישבתי אפוא להראות מה אני יכול לעשות – והתוצאה הייתה 'החייל הטוב'. התכוונתי במלוא הרצינות שזה יהיה ספרי האחרון. דעתי הייתה – ואינני בטוח שאיננה כזאת גם היום – שדי לו לאדם אם יכתוב ספר אחד; ובשעה שנסתיימה כתיבת 'החייל הטוב' נראה היה שלפחות לונדון, ואולי העולם כולו, עוברים לשליטתם של סופרים חדשים יותר ורעננים הרבה יותר. אלה היו ימי הלהט של הסופרים הקוביסטים, הוורטיציסטיים, האימאז'יסטיים ושאר הצעירים הקולניים והמרדניים של אותו עשור רען. ראיתי אפוא בעצמי מעין צלופח המגיע אל הים העמוק, מביא לעולם את צאצאיו ומת – או שחשבת, כיוכני (ציפור אגדית שמטילה ביצה ענקית אחת המטביעה ערים שלמות), שהנה הגיע לקיצו הזמן שהוקצה לי, הטלתי את ביצתי האחת, ועכשיו אוכל למות..."

כמה מילות פרידה אישיות: פורד מדוקס פורד, חבר טוב של ג'וזף קונראד (האמת, גם אני באיזשהו מקום הייתי רוצה להיות חבר של ג'וזף קונראד), סופר ענק שכמוך, אין לך אפילו קצה של מושג ירוק מה שהביצה האחת שהטלת

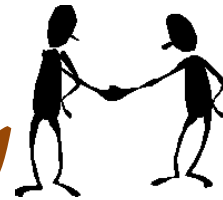
עשתה לי (אגב, היו לו עוד ביצים). תודה, תודה שהזכרת לי כמה אני אוהב ספרות. תודה שעוררת בי, אולי בפעם האחרונה, את הדבר הכול כך לא מובן מאליו הזה שגורם לך לרצות לקחת ספר ביד ולהסתלק לכמה שעות מהעולם המעצבן והבלתי נסבל הזה, אל עולם מעצבן ובלתי נסבל אחר, אלטרנטיבי, המתרחש ורוחש בין דפים של ספר, ואפילו, ליהנות מכך. כאשר מפעם לפעם עלה קולך המשתעשע בי ואמר: הי, אל תדאג זה רק ספר, תכף יגמרו לטפל ברכב שלך ואתה תוכל להיכנס אליו ולחזור בשקט הביתה ולשוב ולהמשיך להתרגז ולהתייאש ולהילחם בכל הדברים הרגילים המסעירים האלה שמטרידים אותך וקרויים בפי כל חייו של אדם.

(בפעם האחרונה? מי יודע. אולי מתישהו ירצה המקרה שוב)

ימי הולדת 31.7-6.8

גבע שפיר	1.7	אודי וגנר
ארניו (בועז) נאי	4.8	שי יצחקי
תובל רז		שמרית מון
דויד זפרני		צח שמואלי
ציונה מזרחי	5.8	דרור ארצי
הופ ינטיס		דליה וגנר
דייב דבולט	6.8	מיכל דדוש
יוחאי וולפין – בן 50		לוטן מזרחי
		יהונתן יודאיקין

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא

להכיר את כל חברי הקהילה,
והשבוע – אושרת אלמליח,
גרה במלונן הישן

איך הגעתי לקיבוץ

נולדתי וגדלתי בצפת, גרתי הרבה שנים בירושלים עד שחזרתי לצפון לפני ארבע שנים. גרתי אצל אמא שלי, וחיפשתי מקום לגור בו. באותה תקופה עשיתי הידרותרפיה בבריקה בעמוקה, ומהמדריכה שלי שם קיבלתי המלצה חמה לפילאטיס איכותי-בריאותי-שיקומי אצל טל חייט בכפר הנשיא. אז התחלתי להגיע לכאן לפילאטיס מצפת, זה היה שווה את זה. טל גילתה לי את רזי הפילאטיס והיכולת הגופנית שלי, גמישות, תנועה, איסוף... יום אחד סיפרתי לטל שאני מחפשת דירה, ואז היא אמרה – מתפנה פה דירה מהממת, ויצאה איתי מהסטודיו, יחפה, והלכה יחד איתי לדירה, שבה גר זוג, ואמרה להם – הנה, מצאתי לכם מחליפה... זה התאים לי, רציתי לחיות בקהילה, בקיבוץ, בבית קרקע, וקרוב לצפת – כי שם עבדתי. אז חיכיתי חודשיים עד שהדירה התפנתה, ונכנסתי. אני חייבת לטל תודה גדולה על זה.

מה אני עושה בחיים

אני מחפשת עבודה. לפני הקורונה סיימתי תפקיד בצפת, הייתי סגנית מנהלת יחידת הנוער ורכזת קהילה, עסקתי בשיווק, פירסום, ליווי קבוצת מנהיגות. רציתי שינוי, עבודה יותר באיזור גליל עליון ויותר בתחום של ניהול פרוייקטים ויזמות, ואז הגיעה הקורונה שטרפה את הקלפים והדברים עדיין לוטים בערפל.

אני מתחילה בקרוב ללמוד באוניברסיטת חיפה בתוכנית 'חוכמה' – תוכנית במדעי הרוח שמשלבת הרבה תחומים, יידע פרקטי ומקיף כדי להוביל שינוי מדיניות.

למדתי שנתיים עבודה סוציאלית, אבל הבנתי שזה לא מדויק בשבילי ואני רוצה להתמקד בתחום הקהילה, היזמות, החברה, האקטיביזם, ניהול והובלה של פרויקטים.

כמה מילים על הקיבוץ

לגור בכפר הנשיא זה קצת התגשמות של חלום בשבילי, כל חיי רציתי לגור בקיבוץ, לחיות בקהילה, והמעבר לכאן היה הגשמה של זה. אני גרה בשכונה מאוד אינטימית, בבית קרקע, אחרי שגרתי רק בדירות בבניינים. זה להכיר אורח חיים של שכנים קרובים, חברות, עזרה הדדית. זכיתי בשני שכנים נפלאים, אורי ודניאלה, שצ'יק צ'ק הכניסו אותי לעניינים בקיבוץ, לוועדת תרבות ולשלל האירועים והעשייה כאן. אני סה"כ שנה וחצי כאן, והייתי כבר חלק מהמון חגים ומהמון עשייה כאן, וזה בזכות קבלת הפנים הסופר מכניסה כאן. גם ועדת תרבות קיבלה אותי בזרועות פתוחות, מאוד שמחו שהצטרפתי ונתנו לי הרבה האחריות, שזה לא מובן מאליו למישהי חדשה. המעבר לכאן נתן לי הרגשה של קיבוץ ואני ממש שמחה על זה.

משהו שאני רוצה לספר

בהמשך לסעיף הקודם, אני רוצה לספר על פורים האחרון, שבו נודבתי והתנדבתי לרכז את צוות פורים. עבדנו על אירוע, תכננו הכל לפרטי פרטים, ולא ידענו שכל התוכניות ישתנו.... זכיתי לקחת חלק באירוע היסטורי, עם שומר בכניסה, שסופר אנשים, וחרדת מוות של מי מאיתנו יידבק בקורונה אחרי האירוע הזה. זה היה מאוד מאתגר וגם מאוד אפוקליפטי. אני זוכרת שתכננו את המסיבה, הכל היה סגור, ואז הגיעה הקורונה ואמרו שמבטלים את הכל, ואז אמרנו, אולי לא נבטל את הכל, נעשה משהו, ונפגשו כולנו אצל רותם בבית. זה היה ערב עם סופה, האוויר היה צהוב, והיו ברקים, ועצים נפלו, והכל היה אפוקליפטי. החשמל נופל וחוזר, ואנחנו מדברים על מה יהיה, ואם תהיה מגיפה... אחר כך שמענו שגגות עפו, עמודי חשמל נפלו, העץ ההיסטורי בדפנה קרס... והמסיבה שלנו, לא היה ברור עד הרגע האחרון אם זה יקרה או לא. בסוף היתה מסיבה, מאוד מיוחדת. בכל אופן, אני יותר לא מארגנת את פורים, הספיק לי לכל החיים.

תודה רבה אושרת, נעים להכיר!

משולחן העורכת

רוצים שינוי !!

חברתי הטובה סיפרה לי אמש סיפור קטן, מחוויות שהייתה בבית החולים לצד בתה היולדת. את תיאור התמונה של אותו סיפור, אני לא מצליחה למחוק מזכרוני.

כמה רגעים אחרי שהיולדת שהיתה שכנתה לחדר, השתחררה מבית החולים. וילון ההפרדה בין שתי המיטות הוסט הצידה, ע"י האחות, והמנקה הגיעה בעקבותיה. מראה שכיח לדבריהן: במיטה, בה שכבה היולדת, שכבה לה עתה, מתביישת בעצמה, ערימת אשפה ענקית. והאשפה מספרת את הסיפור הכי אישי של אותה אישה, בכל רגע ורגע שבשלושה ימי אישפוז כאן במחלקה. בקבוקי שתיה קלה ריקים, פדים וממחטות נייר משומשות, שקיות ניילון ונייר, אריזות של ממתקים ושוקולד, חצאי כריכים לא אכולים, חרצני פירות. כ – 20 בקבוקי פלסטיק חד פעמיים, שהאם קיבלה מהתינוקה, להאכיל בהם את הרך הנולד (או הרכה, שלא ראתה למזלה את כל הזוהמה שהאמא היקרה שלה, השאירה אחריה. האמא שעוד מעט תתחיל לחנך אותה לחיים משלה). מה תסביר האם לעוללה? שתספר לו ותדריך על העולם שם בחוץ? שהעולם ישרת אותה באשר תלך? ומה שעליה לעשות זה לזלזל ולא להתחשב באף אחד?

מי לימד אותה, לזלזל כך במקום בו היא מקבלת ביטחון, אוכל ושירות רפואי? אני מתביישת בשביל היולדת שהשאירה זוהמה, במקום תודה והודיה. בשביל המנקה שחשה שמזלזלים בה. בשביל התינוק שעוד לא יודע לאיזה עולם הוא הגיע, באישי בפרטי ובכללי. בעוד כמה שנים עם אבא ואמא אחרי פקניק נהדר, הם יפזרו ביחד, זוהמה ביערות, על החופים, ובכל מקום ציבורי שרק ניתן.

אלה הם האנשים שיוצאים ליהנות בימים אלה בטבע של הארץ היפה הזאת שלנו. ומשאירים אחריהם לכלוך. הם הלכלוך עצמו, שמזהם את כל ההווייה שלנו כאן.

וחשבנו, שאנשים ישתנו עם איום מגיפת הקורונה, והסגר, ויבינו אחרת את המשמעות של החיים עצמם. והקשר שמתחייב, בין כולנו, האנשים, אדם לאדם. אלה הם האנשים שמחאו כפיים במרפסות לצוותים הרפואיים שטיפלו בחולים ללא הפסקה? אלה הם האנשים שדורשים שהממשלה תעזור להם להתפרנס?

אולי הגיעה השעה, לארגן אותם למחוא כפיים לפקחים, לאנשי הניקיון והסדר ליד הנחלים, בחופי הים, בחורשות, ברחובות ועל צידי המדרכות. ???

היום יום תשעה באב. האם זה לא כלול בתוך צום תשעה באב? להעריך את הטוב שבאנשים סביבך? להתחשב באנשים סביבך? ולא לנהוג בהם כשונאין? האם הצום הזה בתשעה באב, זה לא להזכיר ולזכור שיש למחוק את הזלזול, ושנאת החינם – את העיוורון לראות את האחר? אדם לאדם.

וככה החיים ממשיכים. והעולם כמנהגו נוהג,,, בשעת צרה ודחק, טוב הלב שבעם הזה עולה על גדותיו. החלק הזה של הטוב במדינה שלנו, של ראיית נאחר, עזרה לחלשים, לזולת בכלל, תמיד מרגש ומעלה בנו דמעות של תקווה ואהבת אדם.

קצת שיגרה – ואין חדש תחת השמש. החלק הקשה והרע שבינינו, מחליש, מעביר אותנו על דעתינו, מביא אותנו לידי דמעות של זעם וחימה. מלחמה, קורונה, אסונות טבע לא עלינו. החכמים מחכימים מהם, והמטומטמים נשארים ועומדים באותו מקום. וגם והיה ואם תפרוצנה שוב הבחירות... שוב... ושוב... ושוב... ואין חדש תחת השמש.

ואני שואלת. אפילו רק הבושה, לאן היא נעלמה לה, הבושה? פעם היה לה תפקיד. היה בה שימוש. היום היא הודחה, הבושה עצמה בטח מתביישת כשהיא מביטה מן הצד, דומעת בעצב, על חוסר קיומה.

